

איכתובים לציפי

הוא כולל בתוכו את אגדת הברווזון המכור ער, אבל מהחיים.
"הנני בחורה בת 26, אשר לצערי הטבע לא הנן אותי בתכונה הנדרשת ביותר עליידי הבחורים היום והיא: יופי. אינני מיפלת, אבל אינני יפה במיוחד. אני בחורה פשוטה בהחלט בלי דרישות מיוחדות של אביר-על-סוס-לבן או מיל-יוגר, מסתפקת במועט. אוהבת לקרוא ספרים, לעסוק בספורט ועוד כל מיני תחביבים. מחפשת את החבר לחיים שיבין את מצבי. עליו להיות גבוה, מעל 180

טוב, עכשיו אפשר כבר לגלות. אני לא הייתי כאן איתכם בחודש האחרון. גם לי מגיע קצת חופש, לאז את המדורים שקראתם בעת העדרי הכתי מראש, וזאת הסיבה לכך שבועי-המיכתבים שהתפרסמו בהם קיבלו את הודאו שהצטרב עבורם באיחור. נשאר לי רק לקוות שהם לא החמיצו שום דבר בשל העיכוב.

עכשיו חזרתי טרייה ורעננה, כמו לביאה צעירה, מוכנה למלא את כל מישאלות ליבכם. רק שיחיו לכם כאלה. על שולחני נטרמו המוני מיכתבים לפירסום ויקח קצת זמן עד שגם אלה מהם הראויים לפירסום, יגיעו לכך. אבל הסוף יהיה טוב, אתם תראו. אני אפרטם את כולם.

עוד משהו קטן. כשלא הייתי כאן, מיהו שיהו בילבל את היוצרות. אינני מצליחה בשום פנים, למרות כל מאמצי, לזהות את בעלת המיכתב שמיספרו היה (3/23). כמו כן, גם לא את כתובתה. אז אם היא מעוניינת בתעסוקה מלאה לחודשים הקרובים, שתמהר להודותה בפני. יש לה שק דואר שרק כדי למיין היא תודקק לשתי מזכירות.

* * *

בן-רוזג לסרט

משהו נחמד לפתיחה. שמהתחלה יהיה לכם טוב על הלב. זהו מיכתבה של (1/28):
"אני רוצה ללכת הערב לסרט ופשוט אין לי עם מי. חשבתי שאולי את, עם הקשרים שלך, תוכלי לעזור לי. לא איכפת לי איזה סרט, רק תגיד לי שביאי ממחטה אם זה עצוב ורומנטי — צמרגפן לאוונגים (שלו) אם זה מצחיק — הרבה סבלנות אם זה כבד ומסובך לי. וכמוהו שני כרטיסים. לי אין פרוטה. (אגב, אני אומנם בת 24, אבל לא סרטים נורא מעל לגיל 16)."

את המישפט שבסוגריים לא הבנתי. למרות זאת, עם אחת כזאת, הייתי מרשה אפילו לבעלי ללכת לסרט.

* * *

הרצל בלוס-אנג'לס

תרומתי המיוחדת לרגל חגיגות המאה תיים לעצמאות ארצות-הברית, הוא מיכתבם של (2/28).

"אנו אח ואחות ישראליים, השוהים ב'לוס-אנג'לס' (קליפורניה) ומעוניינים להתייחס עם צעירים וצעירות ישראליים, אפילו למטרות רציניות..."

מוכרחה להפסיק אותם בנקודה הזאת. יש לי כבר המון שאלות. אל"ף — אם אתם כל כך מעוניינים בצעירים וצעירות ישראליים, או למה אתם לא כאן? ב"ת — מה קרה בלוס-אנג'לס כבר אין מועמדים למטרות רציניות? יש לי עוד, אבל אני באמת לא רוצה לקלקל להם, בחג העצמאות שלהם. אני מחזירה להם את המיכתב.

"ובכן נציג את עצמנו: אני עונה לשם הרצל (הארי), גילי 26 שנה וגובהי 169 ס"מ. אחותי רות גילה 20 שנה וגובהה 160 ס"מ."

נתונים נוספים לא היה להם למסור, מילבד זה שבארצות-הברית כותבים את הסיפור בלי הקו באמצע. לא יודעת למה זה חשוב. הם בטח יסבירו. לפי תורם המשתרבים ליד שגרינות ארצות-הברית כאן, יהיה להם למי להסביר.

* * *

אגדה מהחיים

מי שהחמיץ השבוע את הנס כריסטיאן אנדרסן עם דני קיי בטלוויזיה, יוכל לפצות את עצמו במיכתבה של (3/28).

גמור. גמור סופית. מאידך אני מאוהב באשה אחרת שעדיין אומרת, לא, אבל זה כנראה עוד לא גמור.
בינתיים, הוא מחפש.

"מה שנשאר לי היום זה המון כוח לאהוב. המון כוח לתת ולקבל. המון כוח לבתי מנוצל. אני מחפש קשר מונוגאמי זמני עם בת-זוג שתהיה מוכנה להתחלק עימי בכל הדברים היפים שאיש ואשה יכולים להעניק זה לזה. וכשאני אומר כל הדברים, אני מתכוון לכל: לא רק גוף, אלא גם נפש. לא רק מין, אלא גם רגש. וכשאני אומר 'זמני', אני מתכוון לפשוטם של דברים: קשר בו שני בני הוג, צירי כים להיות מוכנים ליום בו יהיה צורך להיפרד בנשיקה — ואיש לדרכו. ועד אז לאהוב. לאהוב באמת."

באמת אני לא יודעת למה פירסמתי את המיכתב הזה. הרי בין כלם הוא לא יקבל תשובות. אולי עשיתי זאת רק כדי לספק את יצר-הנקמה הנשי שבי: תראו מי הם הגברים!

* * *

בתי-אדם בסך הכל

"קודם כל מחיאות-כפיים למדור שלך. מקסים!" — אבל זה לא ביגלל החנופה שאני מפרסמת את מיכתבה של (7/28). להיפך, אני מאמינה לה שהיא כנה ומודה לה בכל לב על המחמאה. לא יוסיק גם לאחרים לתת לי קצת מחמאות בין ציון מיספר הסנטימטרים ומידת הנחמדות. אני אוהבת את זה.

אבל אנתו עוסקים בה ולא בי. אז: "ראי: דווקא לא בכי ודיכאונות. רגישות מוגזמת והרעת הלב. להיפך — המון אהבת-חיים, אושר, ספונטאניות. רגישות בריאה — (רק רגע, הפסקת גשי מה) פילוסופיה עם יכוחים בלילה-בלילה, איין ראנד וקריו ועוד המון המון אצור רים ב-170 ס"מ ו-18 שנים. כל אלה (חוץ מהגיל, כראה) חסרי תקנה, לשימי חתי."

"כמובן שפועל יוצא הוא שמי שאני רוצה יהיה זה שימצא בי תשובה לכל ערכיו. שהכל יהיה הדדי ומתובל בהר מור ובהרבה תבונה. אבל — אזהרה: לפעמים אני מירשעת לא קטנה, עוקצנית, ובסך הכל בתי-אדם. או נא לקחת סיכור גים בחשבון."

מוכרחה להתוודות: זהו סוג המיכתבים שכובש את ליבי. לא להאמין שהדבר החכם הזה הוא רק בן 18. לא יכולה להתייחס אפק. מוכרחה להעניק גם לה את פרס השבוע. לא איכפת לי שזה יהיה על חשי-בון הפרס של השבוע הבא.

* * *

הצעה מיוחדת

שמרתי את (9/28) לסוף, בתור הצעה מיוחדת. אחרי שתקרא, תודו בעצמכם שזה לא הולך ברבל.

"אני איש-עסקים המסתובב מעיר לעיר. אני בגיל 30 פלוס ומחפש בחורה מגיל 22 עד 35, שאותבת לטייל מעיר לעיר וללון במלונות-סאר, לבלות במיאנו-בר, את הנסיעות אני עושה אומנם ברגל עט-קיס, אך אני גם משלב את זה...".
ועכשיו מובטח לי שהמיכתב הראשון ש-הוא יקבל יהיה ממס-החכנסה, אם אין להם שכיחה השבוע.

כו, נחזור אל זה שמוכן לאפשר לך להצטרף אליו בסיווריה-עסקים שלו. "הד" רחשה היחידה שלי היא שתהיי עם היר-פעו נאה, ומעניינת לשיחה."
ג.ב. אף פעם לא ידעתי לכתוב מיכתיבים אישיים."

* * *

מיכתבים לפירסום במדור זה יש להפ"נות לכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל-אביב. מיכתבים למכתבים במדור יש לשלוח במעטפה כפולה. על המעטפה החיצונית לרשום את הכתובת הנ"ל ועל הפנימית — מבוילת בבול של 45 אגור רות — את מיספרו הסידורי של המכתב בילבד. מיכתבים לבתי מבויליים לא ישלחו לתעודתם.

יבשות: אני בן 23, סיימתי צבא כמו כור-לם, עובד ולומד (גם כמו כולם). מחפש אותך בין גילאי 22-18, גבוהה, רזה ונחמד.

"נשמע לי מעט יבש, או עברתי לסג"ר. נון של הצ'חצ'ח המצוי: הלו הלו מותק. לאכפת לי איך קוראים לך, אם את מזל או נינט, ואיפה העבודה שלך. מה שחשוב לי שתהיי אחת כזאת, בסדר, מהג'מע, ושיהיה לך גוף שכל החברה יצ'תגעו עליו כשנענטו על הים..."

היו לו עוד כמה וריאציות על הגר-שא. אבל אני לא רוצה להלאות אותך. מה שחשוב הוא: "אני מחפש אשה ש-הריחה אשה, שנהיה כמו בברים, רק ש-תהיה אשה. שתהיה גועית, אוהבת טיולים ברגל (כמו שעשיתי בצנחנים), מהשתור-גים 1954-1958, מאזור חיפה ורצוי שיהיה לה גם איזה חדר קטן לבד (בלי ההורים)."

* * *

בלי דרישות מיוחדות

זה צריך להיות הסלנג החדש של הנו-ער או מה?

מיכתב פרס

בלאדה לחייל, בצרה אזרחית

מיכתבו של (8/28) הוא ללא ספק מיכתב יוצא-דופן, גם בערימות המיכתבים הבלתי-שיגורתיים שאני מקבלת. הוא ביקש ממני לסגן אותו, מתוך חשש ששפתו עלולה להצחיק את הקוראים. אבל לא מילאתי אחר בקשתו. הכנות, במקרה זה, היא מעלתו הגדולה ביותר. אז למה לקלקל?

הבעייה שלו אינה אשה. הבעייה היא כסף. אבל אין מה לחשוש, הוא לא מחפש נדבות או תרומות. שיפטו בעצמכם.

"כסף הוא מושג ולליל האדם החושב שוטח ומשתטח לפני כאליל ואלוהים. הוא מעמיד את כל העולם על רגליו או לטוב או לרע. יש אנשים שהאליל נמצא ברשותם. אחרים רעבים לו. יש הזקוקים לו כדי לבזבזו ולעשות חיים. אחרים נצרכים לו למטרות יותר נכבדות.

"אני חייל בן 20, גבר נאה החושב את עצמו לפיקח. לפני כשנה וחצי, רכשתי חברה שהיתה כפרח בשיא פריחתו. רבות אני יכול לספק על אותה תקופה מאושרת: על מראות זיו עולם ויופיים של החיים; על כנות, יושר, ואהבה שנרכשה כדבר מובן מאליו.

"וקרה, לעזאזל, שאותה נערה נכנסה לטראומה נפשית עצומה, שטובי הפסי-כיאטרים לא הצליחו עד היום לאבחן את מקורה. פשע הגורל הוא שאותה נערה שנפגעה מחיצו של השטן אחי מבית הרוס, אמא שיכורה ואבא זונה. מי שנשאר לבדו בחיים שחורים אלה כדי לזקוף את גווה, ולגרום לאותו פרח שנבל לשוב ולפרוח, זה אני. זה אני שבשום פנים אינני מסוגל לזרוק מלחי את אותה אהבה. מצפוני ונפשי ממאנים לזנוח אותה.

"למי שמבין בזה, טיפול פסיכיאטרי עולה כיום הון תועפות. זה כולל גם את אותו חומר יקר שבמקרים לו נטיפול, הקורא מנטוסל סודיום.

"אניי מבקש נדבות. לא אחיה מוכן לקבל כאלו. אני בפירוש מבקש לעבוד. בכל מיקצוע אפשרי. אפילו אם זה עזרת-בית או ג'יולו. אני מוכן בפירוש אפילו לסבול באותה עבודה שיתאפשר לי לעשותה בזמני הפנוי ובחופשותי מצה"ל. אבל בתנאי אחד: אותה עבודה חייבת להכניס לי את מקסימום הכסף במינימום זמן. הגעתי להחלטות קיצוניות כגון זו, אחרי ניסיונות רבים וכושלים למצוא את אשר אני מחפש. בעבודות רגילות אני צריך לעבוד לפעמים חודש אחד כדי לממן טיפול אחד עבור נערת, הזקוקה לטיפולים אלה במוצע אחת לשבועיים.

"במחשבותי הרבות הגעתי לכל התחומים, כולל מחשבות על פשיעה. הגעתי אל מיכתב זה כמוצא האחרון עבורי לפני הידרדרות. יש לי עוד המון. אבל זאת התמצית. שום מילה לא תוכל לבטא את הרגשותי אם פירסום מיכתב זה יעזור."

למרות שזהו מדור המיועד למחפשי "התנים" ו"כלות", אני מתפללת שמכתבו ימשוך את תשומת-ליבו של מישהו שיוכל לסייע על באמת.

* * *

מיכתב זה מזכה את שולחו בפרס השבוע של חברת הדס — חבילת מוצרי-יופיו מוצרת חברת הדס בשווי של 200 ל"י.

ס"מ ובין הגילים 30-27. ושיהיה נחמד. זה הכל."

זה לא מיכתב-פרס, אבל אני שולחת לה כשי מיוחד, חבילת מוצרי-יופיו של חברת הדס. נדמה לי שבמקרה שלה זה עשוי לעזור.

* * *

בסיגנון הצ'חצ'ח המצוי

"רצייתי לכתוב לך, אך היה לי קשה להתלית על הסיגנון." כותב לי (4/28). "אז ניסיתי את הרומנטיקן.

"שקיעות וזריחות ושמש אדומה כעור מדת בין שמיים וארץ, תלויה. ורוח קריי רה מעיפה עלים במעגל דמוני. ואני לבד. וחושב עלייך, לוא הייתי כאן לחלוק ברגי שותינה. הלוואי...
"בצמרמורת עזה עברתי לזה שמדווה

אף אחד לא מכיר את פניך כמוך